

ks. Gabriel Pisarek SCJ

NOWA EWANGELIZACJA

Synod zachętą do nowej ewangelizacji

Ojciec święty Benedykt XVI tak pisze w liście apostolskim *Porta fidei* ogłaszającym Rok Wiary: „Właśnie na październik 2012 r. zwołałem Zgromadzenie Ogólne Synodu Biskupów, którego temat brzmi «Nowa ewangelizacja mająca na celu przekazywanie wiary chrześcijańskiej». Będzie to sprzyjająca okazja do wprowadzenia całej wspólnoty kościelnej w okres szczególnej refleksji i odkrywania na nowo wiary»⁹⁵.

Synod biskupów jest instytucją, którą 15 września 1965 roku powołał papież Paweł VI. Jako odpowiedź na życzenie ojców soborowych możemy zatem powiedzieć, że narodził się z pragnienia utrzymania żywego i autentycznego ducha doświadczenia soborowego.

„Synod” to greckie słowo *syn-hodos*, które oznacza „zebranie”, „spotkanie”. Rzeczywiście synod jest spotkaniem biskupów wokół papieża, który go zwołuje jako instrument konsultacji i współpracy. Jest to zatem moment wymiany informacji, doświadczenia, poszukiwania rozwiązań duszpasterskich.

Należy podkreślić, że synod nie jest organem podejmującym konkretne decyzje, lecz organem dyskusyjnym, którego zadaniem jest przedstawienie ojcu świętemu propozycji. Potem papież pisze tekst postsynodalny, zwykle jest to adhortacja apostolska, w którym zbiera propozycje i wyznacza kierunek dzia-

⁹⁵ Benedykt XVI, List apostolski *Porta fidei*, 4.

łania duszpasterskiego. W tym wypadku po abdykacji papieża Benedykta XVI ten dokument wydał już papież Franciszek i jest nim adhortacja *Evangelii gaudium*.

Miniony synod na temat nowej ewangelizacji i przekazywania wiary zachęcił już do działania. Papieskie Dzieła Misyjne zaproponowały światową kampanię modlitwy różańcowej, która ma wspierać modlitewnie Rok Wiary. To była pierwsza konkretna i prosta propozycja – naszą modlitwą różańcową objąć Rok Wiary.

Włosi zaczęli od przypomnienia sobie Dekalogu. Zorganizowali wielką akcję ewangelizacyjną pod tytułem „10 placów dla 10 przykazań”, która miała objąć cały kraj. Pierwsze przykazanie zostało zaprezentowane w Rzymie, „Nie zabijaj” w Palermo na Sycylii, a w Mediolanie, gospodarczej stolicy Włoch: „Pamiętaj, abyś dzień święty święcił”. Arcybiskup Fisichella podkreślał, że będzie to sprawdzianem z ewangelizacji: „Wciąż za często głosimy Ewangelię wyłącznie w murach naszych świątyń, bojąc się poza nie wyjść”.

Niewątpliwą zaletą tej inicjatywy jest oczywiście danie świadectwa i przypomnienie o istnieniu przykazań i o ich treści.

Czym jest nowa ewangelizacja?

Tego pojęcia po raz pierwszy użył ojciec święty Jan Paweł II podczas homilii wygłoszonej w Nowej Hucie w opactwie Cystersów w Mogile w czasie swojej pielgrzymki do Polski w 1979 roku: „Kiedy postawiono opodal tego miejsca nowy, drewniany krzyż, było to już w okresie Millennium. Otrzymaliśmy znak, że na progu nowego tysiąclecia – w te nowe czasy i nowe warunki wchodzi na nowo Ewangelia. Że rozpoczęła się nowa ewangelizacja, jak gdyby druga, a przecież ta sama co pierwsza. Krzyż trwa, choć zmienia się świat. Dziękujemy dzisiaj przy krzyżu mogiłskim, a zarazem przy krzyżu nowohuckim za ten nowy początek ewangelizacji, który tutaj się dokonał. I prosimy wszyscy, ażeby był tak samo owocny – owszem, jeszcze bardziej owocny, jak pierwszy”.

Potem Jan Paweł II używał tego pojęcia w różnych swoich wypowiedziach.

To właśnie podczas tego kazania Jan Paweł II wypowiedział prawdziwie prorocze słowa i dał bodziec do rozpoczęcia nowej ewangelizacji w Kościele katolickim. Zauważmy, że początek był spontaniczny, a raczej charyzmatyczny, i to jest właśnie jeden z elementów nowej ewangelizacji. Później Benedykt XVI dał temu spontanicznemu ruchowi oficjalny kształt poprzez formalne struktury i utworzenie Papieskiej Rady ds. Nowej Ewangelizacji.

Możemy zapytać, czym jest ta nowa ewangelizacja. Czy chodzi o jakąś nową Ewangelię, która do tej pory nie istniała albo była nieco inna, a my teraz na nowo chcemy ją głosić? Nie, oczywiście nie o to chodzi. Nowa ewangelizacja to głoszenie tej samej Ewangelii, która zawsze była, i tego samego Chrystusa, który zawsze był.

Nowa ewangelizacja to przede wszystkim docieranie z Dobrą Nowiną do ludzi ochrzczonych, ale niepraktykujących i *de facto* niewierzących. To oni mają być objęci nową ewangelizacją. Widzimy, że jest ona zatem skierowana do konkretnej grupy osób znajdujących się w bardzo konkretnej kondycji duchowej – do ochrzczonych, ale niewierzących.

Szkoły Nowej Ewangelizacji

W świecie, a także w Polsce istnieją Szkoły Nowej Ewangelizacji i są one jednym z ruchów w Kościele katolickim, którego celem jest ewangelizacja, formacja ewangelizatorów oraz inicjowanie nowych ośrodków ewangelizacyjnych na poziomie kraju, diecezji, parafii i wspólnot, tak aby każdy katolik potrafił głosić Dobrą Nowinę w sposób prosty, praktyczny i doświadczalny.

Szkoła Nowej Ewangelizacji powstała głównie jako odpowiedź na wezwanie Jana Pawła II do nowej ewangelizacji, wyrażone przede wszystkim w encyklice *Redemptoris missio* oraz adhortacji apostolskiej *Christifideles laici*. W 1983 roku w prze-

mówieniu na Haiti Jan Paweł II stwierdził, że nowa ewangelizacja powinna być „nowa w zapale, metodzie i środkach wyrazu”.

- Nowa w gorliwości i zapale – chodzi o to, żeby chrześcijaństwo ożywiło w sobie odpowiedzialność za przekaz tej Ewangelii, żeby byli gotowi z tą Ewangelią rzeczywiście pójść do innych i apostołować, aby chrześcijaństwo było dynamiczne, otwarte i by stało się poszukiwaniem nowych ludzi.
- Nowa w metodach – czyli w poszukiwaniu nowych sposobów dotarcia z Ewangelią do współczesnego człowieka, adekwatnych do aktualnej sytuacji. Papież wymienia tu takie nowe środki jak telewizja, radio, prasa, teatr, Internet, które będą bardziej odpowiadały mentalności współczesnego człowieka, jego językowi.
- Powinniśmy też wyróżnić nowe podmioty ewangelizacji – chodzi o to, żeby w dzieło ewangelizacji zaangażować wszystkich, a przede wszystkim, żeby za ewangelizację poczuli się odpowiedzialni świeccy. Nowe podmioty to świeccy, a także ruchy i stowarzyszenia.

Szkoła Nowej Ewangelizacji posiada konkretny plan pastoralny o nazwie *Redemptoris missio*. W skład tego planu wchodzi program formacyjny kursów, który przeprowadza uczestnika przez poniższe etapy:

- niezewangelizowany → zewangelizowany
- zewangelizowany → ewangelizator
- ewangelizator → formator ewangelizatorów
- formator ewangelizatorów → prowadzący Szkołę Ewangelizacji.

Każda Szkoła Nowej Ewangelizacji posiada także własne narzędzia, takie jak: rekolekcje, warsztaty i różne inicjatywy (koncerty, spotkania).

Cechy nowej ewangelizacji

Szkoła Nowej Ewangelizacji posiada pewne charakterystyczne cechy.

Jest kerygmatyczna – głównym celem szkoły jest głoszenie kerygmatu, czyli głównych prawd chrześcijańskiej wiary, tak aby każdy uczestnik mógł przeżyć osobiste spotkanie z Jezusem Chrystusem.

Jest charyzmatyczna – ewangelizacja nie jest nakłanianiem innych do własnych przekonań, ale dawaniem propozycji wiary, pozostawionej wolnemu wyborowi człowieka. Ze względu na to podstawową zasadą szkoły jest otwartość na działanie Ducha Świętego, tak aby to On mógł przekonywać serce uczestnika. Tutaj widzę działanie Ducha Świętego, bo możemy z dużym prawdopodobieństwem powiedzieć, że Jan Paweł II w Mogile wypowiedział te słowa spontanicznie i był to autentyczny powiew Ducha Świętego. Podczas tej homilii był też obecny kard. Ratzinger.

Jest wspólnotowa – ewangelizacja dokonuje się we wspólnocie oraz w łączności z Kościołem, ma także na celu tworzenie nowych wspólnot. O ich roli i wartości będę jeszcze chciał powiedzieć.

Za inicjatora Szkoły Nowej Ewangelizacji uznaje się José Prado Floresa, biblistę i ewangelizatora, który założył Szkołę św. Andrzeja w Meksyku w 1980 roku. Szkoła ta dała początek wielu innym szkołom mieszczącym się na całym świecie, szczególnie zaś w Polsce, gdzie jest ich dwadzieścia jeden. Wszystkie Szkoły Nowej Ewangelizacji współpracują w programie *Redemptoris missio* i są zatwierdzone przez Kościół katolicki.